

Hồi 11

Hồ Phi đánh té Thương Lão Thái

Giả tử Mã Xuân Hoa cứ nói thẳng cho Từ Tranh hiểu rõ thì chẳng có chuyện gì nhưng nàng tức giận đã không chịu nói mà còn hỏi lại :

-Tiểu muội lên đi với ai là đi, sư huynh can thiệp được ư ?

Từ Tranh đã ghen tức thì còn suy nghĩ gì nữa ? Mặt đỏ ra đến ngang tai, chàng lớn tiếng quát :

-Trước kia ta không can thiệp được nhưng từ nay ta có thể quản cố.

Mã Xuân Hoa tức giận đến chảy nước mắt, hỏi lại :

-Bây giờ sư huynh đã thế mà còn mong sau này đối đãi tử tế với tiểu muội ư ?

Từ Tranh thấy nàng sa lệ, lòng dạ cũng nhũn ra nhưng nghĩ tới cuộc diện thềm lên giữa nàng và Thương Bảo Chấn không sao nhịn được, hần học hỏi :

-Cô đi đâu ? Làm gì ? Nói mau ! Nói mau !

Mã Xuân Hoa lẩm bẩm :

-Người còn ngang tàng bá đạo, ta càng không nói.

Giữa lúc ấy Thương Bảo Chấn vâng lệnh mẫu thân đến mời Mã Hành Không vào chơi với Vương thị huynh đệ mời Mã Hành Không vào chơi với Vương thị huynh đệ. Gã thấy Từ Tranh đang to tiếng cùng Mã Xuân Hoa ở hành lang bất giác dừng bước lại.

Từ Tranh tức giận cơ hồ bể ngực, muốn tát cho vị hôn thê một cái nhưng chưa dám. Chàng thấy Thương Bảo Chấn tới nơi liền thóa mạ :

-Ta đánh thẳng tiểu tử chó đẻ này.

Chàng vừa nói vừa vung quyền lại đánh liền.

Thương Bảo Chấn ngạc nhiên hỏi :

-Từ huynh làm gì vậy ?

Từ Tranh lại vung quyền đánh tới.

Lần này Thương Bảo Chấn không chịu tránh, bị thoi quyền đánh trúng ngực.

Từ Tranh vung thoi quyền thứ ba đánh tới,. Thương Bảo Chấn xoay tay phản kích.

Thế là hai người khai diễn cuộc động thủ ngay trên hành lang.

Mã Xuân Hoa đang bực mình, bỏ mặc hai người đánh nhau, cắm đầu đi luôn.

Nàng băng khuâng đi vào vườn hoa phía sau, ngồi trên ghế đá ngơ ngẩn xuất thần. Lòng tự hỏi lòng :

-Chẳng lẽ việc chung thân của ta lại trao vào tay người sư huynh ngang ngược như vậy ? Gia gia còn đó hần đã hung dữ đến thế. Không hiểu sau này hần đối với mình còn tệ hại đến đâu ?

Bất giác nàng tủi phận lại trào nước mắt.

Không hiểu nàng ngồi đã bao lâu, chiều trời dần dần đi vào cõi lơ mơ. Bỗng nghe tiếng tiêu ai oán từ trong bụi hoa vọng lại.

Mã Xuân Hoa đang lúc buồn bực trong lòng nghe tiếng tiêu tưởng như có người cất giọng ôn nhu an ủi, nói nhỏ vào tai. Nàng nghe vừa thương tâm lại vừa hoan hỷ, khác nào được uống một chung rượu mạnh khiến cho thần trí mơ màng ngây ngất.

Nàng nghe một lúc càng ngơ ngẩn tâm thần, bất giác đứng dậy đi về phía bụi hoa thì thấy một chàng nam tử áo lam ngồi dưới gốc hải đường, cầm cây ngọc tiêu mà thổi. Tay chàng trắng như ngọc. Chính là Phúc công tử mà nàng đã gặp lúc sáng sớm.

Phúc công tử mỉm cười gật đầu tỏ ý mong nàng đi tới. Tiếng tiêu vẫn réo rắt không ngớt.

Thái độ Phúc công tử vừa có vẻ uy nghiêm, vừa có sức hấp dẫn như đá nam châm, khiến người ta khó lòng mà kháng cự được.

Mã Xuân Hoa mặt đỏ lên, chặm chạp tiến lại. Tiếng tiêu uyển chuyển du dương lại rất tình tứ khiến tâm thần nàng không khỏi băng khuâng.

Mã Xuân Hoa tiện tay ngắt một bông mai cô đưa lên mũi ngửi.

Tiếng tiêu thánh thót, mùi hoa thơm ngát. Chiều trời bàng lảng ánh hoàng hôn. Chàng trai tuấn tú trước mắt lại lộ vẻ ôn nhu cao quý.

Nàng đột nhiên nhớ tới Từ Tranh, con người thô lỗ lại hung hãn nghen tuông, đem so với chàng công tử giàu sang trướ mắt thật khác nhau một trời một vực. Mã Xuân Hoa cũng nhìn Phúc công tử bằng khước mắt ôn nhu. Nàng không muốn hỏi y là ai mà cũng không muốn biết ý có ý kêu nàng tới làm gì ? Nàng chỉ nhận thức đứng trước mặt y là khoái lạc, thân cận một lúc cùng hay.

Quý công tử kia không cần nói, nàng đã đưa trái tim mình giao cho y rồi. Quý công tử tựa hồ không có ý dẫn dụ nàng mà nàng là một thiếu nữ ước mơ huyền ảo rồi nhân lúc hoàng hôn rực rỡ trong buổi xuân thiên đến lam quen với mình.

Sự thực không phải thế. Giả tử Phúc công tử không thấy nàng xinh đẹp thì đã không tới Thương Gia Bảo và nấn ná ở lại. Chẳng khi nào y vì người huynh đã quá cố của một tên võ sư dưới trướng mà khuất thân như vậy ? Vậy y không biết nàng đang ngồi buồn một mình cũng chẳng đến ngồi trong bụi hoa mà thổi thổi. Nên biết tiếng tiêu của Phúc công tử đã vào hàng nhất tuyệt đỉnh chốn kinh sư. Dù là vương tôn quý khách cũng khó lòng được nghe y thổi một khúc.

Nét mặt ôn nhu của Phúc công tử ra chiều quyến luyến khước mắt tình từ rào rạt. Y không cần nói một vài câu mà thái độ đậm đà hơn cả thiên ngôn vạn ngữ cùng những lời thệ hải minh sơn.

Phúc công tử hạ ống tiêu xuống, đưa tay ra ôm lấy tấm lưng thon của Mã Xuân Hoa.

Mã Xuân Hoa thẹn thò né tránh. Lần thứ hai nàng đã chịu. Đến lần thứ ba, y vừa đưa tay ra, nàng đã say sưa trong làn hơi thở hồi hộp của chàng trai.

Bóng tịch dương chiếu vào lá mai côi biến thành những hình dài lê thê trên mặt đất.

Bên cạnh bóng hoa một đôi nam nữ thanh niên kề cận quần lấy nhau rồi không nhận rõ đâu là bóng chàng, đâu là bóng nàng.

Mã Xuân Hoa đã đi vào giấc mê ly, không nghĩ đến chuyện gì khác nữa. Nàng cũng chẳng bận tâm còn ai vườn hoa nữa hay không.

Phúc công tử trước khi vào vườn hoa đã phái Trần Vũ ở Thái Cực Môn bồi tiếp Mã Hành Không, Vương thị huynh đệ nói chuyện với mẹ con Thương Lão Thái, Huỳnh Bát Nhã phái Thiếu Lâm đến an ủi Từ Tranh, Ân Trọng Tường ở Thiên Long Môn giữ cửa vườn hoa không cho ai vào.

Con gái của Bách Thắng Thần Quyền Mã Hành Không hôm trước được phụ thân hứa hôn cho sư ca mà bữa nay đã trở nên người tình của kẻ khác. Tối hôm ấy tại Thương Gia Bảo mở yến tiệc kinh đình thết đãi Phúc công tử. Trên tiệc toàn là những nhân sĩ võ lâm, không cần phân biệt nam nữ nên Thương Lão Thái và Mã Xuân Hoa ngồi cùng với mọi người.

Mã Hành Không ngày trước có quen biết Vương Duy Dương, phụ thân của Vương thị huynh đệ. Từ ngày Vương Duy Dương qua đời, Vương Thị huynh đệ đầu thân vào chốn quan nha. Trấn Viễn tiêu cục giải tán nên hai bên không có sự liên lạc gì nữa. Nhưng Vương thị huynh đệ đã nghe danh Mã Hành Không nên cũng có mấy phần kính trọng.

Mã Xuân Hoa hai má ửng hồng, lông mày tràn ngập xuân sắc, ngồi cúi đầu xuống không nhìn ai. Mọi người biết nàng thiếu nữ e thẹn mà thực ra trong lòng đầy rẫy nhu tình mật ý.

Có lúc nàng không né tránh nhãn quang của Từ Tranh cũng không né tránh nhãn quang của Thương Bảo Chấn. Những nhãn quang hai chàng này có tiếp xúc với ánh mắt nàng cũng chẳng nhìn rõ được tâm sự nàng. Hai chàng cùng tự hỏi :

-Lòng nàng đối với ta như thế nào ?

Khóe môi nàng mỉm cười nhưng nụ cười lại không dành cho hai người. Mắt nàng để vào họ mà không nhìn thấy họ. Nàng chỉ nghĩ tới hạnh phúc ngon ngọt vừa rồi.

Phúc công tử thỉnh thoảng ngó trộm nàng vài lần nhưng nàng không dám nhìn y vì nàng biết rõ, chỉ ngó y một lần mà bốn mắt đụng nhau là khó lòng dời ra chỗ khác.

Đột nhiên một tên gia đình lật đật chạy ghé tai nói nhỏ với Thương Lão Thái :

-Tên tặc tử họ Bình có người cứu đem đi rồi.

Thương Lão Thái giạt mình một cái rồi trở lại bình tĩnh, nâng chung khuyen mời mọi người.

Mụ không muốn để cho khách biết chuyện.

Bất thành lình nghe đánh " bình " một tiếng. Hai cánh cửa nhà khách bật ra khỏi khuôn, loảng choảng rớt xuống đất.

Một thân hình bé nhỏ gầy nhom đứng trước cửa sảnh đường.

Bọn Vương thị huynh đệ tuy đang dự tiệc vẫn không quên trách nhiệm trọng đại là bảo vệ cho Phúc công tử, lúc nào cũng dắt binh khí bên mình.

Mấy người dời khỏi chỗ ngồi đến đứng xung quanh Phúc công tử.

Quần hào nhìn lại thì đấy chỉ là một thằng nhỏ sau gã không còn ai khác. Hết thấy đều kinh ngạc tự hỏi :

-Chẳng lẽ chưởng lực của thằng nhỏ này lại đánh bật tung được cánh cửa sảnh đường ?

Thằng nhỏ đó chính là Hồ Phi. Gã cứu Bình A Tứ ra khỏi Thương Gia Bảo rồi nghĩ tới mối thù bị Thương Bảo Chấn đánh đòn tuy đã trả xong nhưng còn mối hận là Thương Lão Thái ám toán chưa rửa, liền sấn đến sảnh đường lớn tiếng hỏi :

-Thương Lão Thái ! Mụ có giỏi thì ra đây bắt ta nữa đi !

Gã nói câu này thái độ rất hào hùng song vẫn là thanh âm của trẻ nít mà cũng giống chuyện đùa với Thương Lão Thái.

Thương Lão Thái hấy khốc mắt của thằng con kẻ thù cơ hồ tóe lửa liền khẽ bảo con trai :

-Người chẹn mặt sau, đừng để tên tiểu tặc này trốn thoát.

Mụ quát lại hỏi gia nhân :

-Ai đã buông tha gã ? Có phải Mã lão quyền sư không ?

Mụ không thể tin một thằng nhỏ bị cột bằng lời tới lại thoát được, nhất định phải có gian tế trong bảo giải cứu.

Hồ Phi lắc đầu đáp :

-Không phải.

Thương Lão Thái rỏ vào Từ Tranh hỏi :

-Có phải y không ?

Hồ Phi vẫn lắc đầu.

Thương Lão Thái lại trở Mã Xuân Hoa hỏi :

-Vậy thì vị cô nương này hay sao ?

Hồ Phi nghĩ bụng :

-Cô nương này bản tâm muốn cứu ta, tuy cô không động thủ giải cứu nhưng ta cũng cảm ơn cô.

Gã liền gạt đầu mỉm cười, lớn tiếng đáp :

-Đúng rồi ! Vị cô nương đó là ân nhân cứu mạng ta.

Gã nói câu này cốt để Mã Xuân Hoa nghe tiếng. Đó là tấm lòng cảm kích của đứa nhỏ tỏ ra mình biết ơn, nhưng gã không nghĩ tới câu nói đó là một tai vạ lớn cho nàng.

Thương Lão Thái sa sầm nét mặt nhìn Mã Xuân Hoa.

Lúc này trang đình đã đưa đao tới.

Thương Lão Thái tay cầm đao, tay mặt trở vào Hồ Phỉ hỏi :

-Gia gia ngươi là Hồ Nhất Đao sao lại không đến ?

Bọn Vương thị huynh đệ nghe nói thằng nhỏ trước mặt là con trai Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Đao không khỏi rúng động.

Hồ Phỉ đáp :

-Gia gia ta qua đời từ lâu rồi. Mụ muốn trả thù thì cứ kiếm ta là được.

Thương Lão Thái mặt xám như tro tàn quát hỏi :

-Ngươi nói thật chẳng ?

Hồ Phỉ đáp :

-Gia gia mà sống ở thế gian thì liệu mụ có dám đánh ta một roi không ?

Thương Lão Thái giơ cao thanh Tử Kim Bát Quái Đao lên, đột nhiên cất tiếng khóc rùng. Mụ vừa khóc vừa la :

-Hồ Nhất Đao hỡi Hồ Nhất Đao ! Sao ngươi chết sớm thế ? Ngươi đừng chết sớm là phải.

Hồ Phỉ ngạc nhiên không hiểu tại sao mụ này lại nẩy lòng tốt khóc thương gia gia mình ?

Thương Lão Thái kêu khóc ba câu rồi dừng lại, giơ vạt áo che mặt.

Mụ đạp chân trái xuống, đột nhiên quét ngang thanh Tử Kim Đao và xoay mình lại cho lưỡi đao lướt vào cổ Hồ Phỉ đánh vèo một cái.

Cử động của Thương Lão Thái ra ngoài sự tiên liệu của quần hào. Phúc công tử, Mã Xuân Hoa, Từ Tranh đều bật tiếng la hoảng.

Thương Lão Thái ra chiêu Đồng Thân Phách Sơn Đao, một chiêu tuyệt kỹ trong Bát Quái Đao, lại động thủ bất ngờ. Đừng nói một thằng nhỏ mà ngay cả những tay hảo thủ giang hồ chưa chắc đã tránh kịp.

Dè dặt thân pháp Hồ Phỉ mau lẹ phi thường. Gã nghiêng người tránh khỏi lưỡi đao đồng thời vươn tay chụp vào cổ tay Thương Lão Thái. Ngay chiêu đầu gã đã phản kích khiến quần hào đều kinh ngạc.

Thương Lão Thái bình thời già lụ khụ mà lúc ra tay cực kỳ tàn độc. Mụ nghĩ tới cừu nhân chết rồi, kiếp này không trả thù được, chỉ còn cách giết chết thằng nhỏ trước mắt.

Sau khi trượng phu qua đời, sở dĩ mù không tự vẫn chết theo chồng là vì trong lòng còn ôm ý niệm báo thù. Bây giờ mù chẳng luyện tiếc gì nữa nên động thủ phóng ra toàn những chiêu liêu mạng với đối phương.

Hồ Phỉ gặp cường địch lần đầu, gã phấn khởi tinh thần, đưa quyền tấn công vào những khe đao chứ không nhượng bộ chút nào.

Địch nhân vung đao đâm chém tới tấp, gã thi triển môn Đại Cầm Nã Long Hình Trảo cũng ghê gớm không vừa để phản kích.

Dưới ánh đèn nến, một mù già tóc bạc và một thằng nhỏ miệng còn hơi sữa chiến đấu mãnh liệt dị thường.

Vương thị huynh đệ thấy Thương Lão Thái vừa khai diễn cuộc đấu này đã hạ sát thủ, không khỏi ngấm ngầm trách mù lạm dụng công phu của Bát Quái Môn. Đối phó với một thằng nhỏ mù đã sử dụng tuyệt chiêu, vậy gặp cao thủ hạng nhất thì làm thế nào ?

Nhưng càng theo dõi cuộc đấu, họ càng kinh ngạc.

Thương Lão Thái sử dụng Bát Quái Đao liên miên không ngắt và cực kỳ tàn độc và không sơ hở chút nào. Tuy đao pháp của mù chưa đến chỗ xuất thần nhập hoá nhưng thêm vào chí cả quyết liêu mạng đòn đánh càng ghê gớm. Đối thủ dù là tay lợi hại đến đâu cũng khó lòng chống nổi. Chẳng ngờ thằng nhỏ mười mấy tuổi đầu dùng tay không để chiến đấu với mù mà dần dần gã chiếm được thượng phong. Hai bên chiết chiêu thêm mấy hiệp, toàn thân Thương Lão Thái bị luồng chưởng phong của Hồ Phỉ vây hãm.

Đột nhiên nghe bốp một tiếng, má bên trái Thương Lão Thái bị trúng một cái bạt tai. Tiếp theo má bên phải lại trúng một phát.

Vương Kiếm Kiệt nói :

-Thương tẩu tử hãy lùi lại. Để tiểu đệ đối phó với thằng nhỏ đó.

Tay hấn cầm đại đao, chân cất bước tiến ra.

Lại nghe một tiếng " úi chao " vang lên. Thương Lão Thái ngã lăn ra một bên. Thanh Tử Kim Đao cũng bị Hồ Phỉ đoạt mất.

Vương Kiếm Kiệt đột nhiên thấy ánh thanh quang lấp loáng. Một thanh đao nhằm trước mặt hấn chém tới. Hấn vội giơ đao lên đỡ gạt.

Thanh đao kia liền biến chiêu quét ngang một cái. Khi bị đón đỡ thanh đao lại đổi thế móc một cái.

Nguyên Hồ Phỉ đánh Thương Lão Thái hai cái bạt tai, tâm nguyện đã thỏa mãn. Gã còn ra chiêu cầm nã nắm lấy cổ tay mù rồi vung chân đá mù lăn long lóc.

Gã không chờ Vương Kiếm Kiệt tới gần đã chém veo veo ba đao liên hoàn làm cho hấn chân tay luống cuống.

Vương Kiếm Kiệt là tay cao thủ hạng nhất ở Bát Quái Môn. Ngày trước bản lĩnh hắn đã chẳng kém gì Thương Kiếm Minh. Chỉ vì hắn thấy Hồ Phỉ nhỏ bé trong lòng khinh địch nên bị gã đoạt mất tiên cơ.

Sau khi trao đổi ba chiêu, hắn mới biết thằng nhỏ này là tay kinh địch vội thu hết tâm tính cuồn cuộn lại, thận trọng ứng chiến, giữ môn hộ cực kỳ nghiêm mật. Hắn muốn coi cho rõ xem đao pháp của thằng nhỏ thuộc gia phái nào. Quần hào tay nắm binh khí theo dõi cuộc đấu kinh tâm động phách.

Dưới ánh đèn đỏ rực, đao quang xanh lè, người nào cũng mắt nhìn trừng trừng, đầu óc căng thẳng.

Phúc công tử thấy một thằng nhỏ nước da vàng ửng, thân thể gầy nhom, áo quần lam lũ mà võ nghệ tương đương với hảo thủ hạng nhất của mình thì trong lòng vừa kinh dị lại vừa hứng thú. Y chấp tay để sau lưng, ngưng thần theo dõi cuộc đấu.

Đột nhiên thoang thoang ngửi thấy mùi thơm của son phấn tỏa ra, y liếc mắt nhìn thấy Mã Xuân Hoa đã đến bên mình liền tiến lại gần một bước đưa tay ra nắm tay nàng.

Lúc này quần hào đều để hết tinh thần chú ý vào cuộc đấu trong sảnh đường, chẳng ai lưu tâm đến y. Nhưng ở giữa nơi đông người mà y phóng tứ như vậy thì thật là lớn mật.

Phúc công tử chẳng coi ai vào đâu. Mã Xuân Hoa là một thiếu nữ mới bắt đầu luyện ái, gặp lúc mối tình dào dạt, nàng không tự chủ được.

Vương Kiếm Kiệt chém luôn mất đao đều bị Hồ Phỉ dùng thân pháp xảo diệu tránh khỏi.

Vương Kiếm Kiệt hết sức nhận xét môn phái võ công của đối phương mà không sao mò ra được. Hắn nghĩ bụng :

-Gã này tự xưng là con Hồ Nhất Đao, tuy mình đã được nghe phụ thân nhắc tới nhân vật này nhưng Hồ Gia Đao Pháp thế nào Hồ Phỉ gia số làm sao ? Theo cương hay nhu ? Nội hay ngoại gia ? Mình đều không hiểu. Có điều chiêu số của thằng nhỏ này lúc ngưng trọng như non, lúc lưu chuyển như nước thì hoàn toàn không giống các loại đao pháp khác.

Hai bên lại đấu mấy hợp nữa. Vương Kiếm Kiệt nóng ruột vì hắn là một nhân vật địa vị khá cao trong phủ Phúc công tử mà bữa nay đã trao đổi mấy chục chiêu với một thằng nhỏ vẫn chưa hạ được. Nếu còn giằng co hồi lâu thì dù có giết được gã cũng chẳng vinh gì.

Hắn liền biến đổi thế đánh, cất bước chạy nhanh.

Nên biết Vương thị ở Bát Quái Môn nổi tiếng về công phu Bát Quái Du Thân. Đó là võ lâm nhất tuyệt. Ngày trước Vương Duy Dương đã dùng môn này để chiến đấu với Hoả Thủ Phán Quan Trương Triệu Trọng.

Một khi đã cất bước chạy quanh thì chột đánh phía trước, chột đâm phía sau. Địch nhân xoay được mình lại thì hẳn đã chuyển tới sau lưng, chân bước theo phương bị Bát Quái, hoặc trước hoặc sau, chột tả chột hữu, không cần nghĩ ngợi gì mà địch nhân phải đầu nhúc mắt hoa.

Nếu địch nhân không chuyển động theo thì lập tức bị đánh sau lưng. Thật là phép đánh lợi hại vô cùng.

Vương Kiếm Kiệt được phụ thân rèn luyện cho từ thuở nhỏ. Sáng sớm hôm nào cũng phải chạy ba lần, mỗi lần chạy quanh một trăm hai chục vòng không dừng lại chút nào. Trước khi đi ngủ cũng vậy.

Công phu này là chạy liên tiếp không gián đoạn. Kể cả vòng lớn nhỏ vòng nhỏ và vòng nhỏ tất cả hơn ba ngàn lần xoay chuyển mà luyện tập ráo riết hơn hai chục năm. Chân bước đã thành tự động như máy chỉ cần ra tay phát chiêu là được.

Khi rèn luyện chạy vòng quanh, Vương Kiếm Kiệt ra tay phát chưởng còn bây giờ dùng đao chém.

Bóng người xoay chuyển không ngừng, đao quang lấp lánh. Chỉ nháy mắt đã vây Hồ Phỉ vào giữa.

Hồ Phỉ bỗng gặp phải tay kinh địch vội thi triển khinh công né tránh. Thân hình gã đã linh diệu, khinh công lại cao thâm. Gã ngang nhiên tung hoành trong làn đao phong, tránh khỏi mấy chục chiêu đâm chém của đối phương.

Mã Hành Không theo dõi rất lấy làm kinh dị. Lão la thầm trong bụng :

-Thật là mắc cỡ ! Té ra đêm trước mình thấy bóng người nhỏ bé gầy nhom tưởng là ai, dè đâu lại chính là gã mà mình không biết. Nếu mình không rượt theo thiếu niên này thì làm sao phát giác được tấm lòng độc địa của Thương Lão Thái ? ở Thương Gia Bảo chẳng có rông ẩn cọt nấp nào khác, ngay thẳng nhỏ gầy nhom này mình cũng không hay. Mình bôn tẩu giang hồ suốt đời đến lúc già nua vẫn chưa biết người biết của.

Lão liếc mắt nhìn quanh không thấy con gái đâu cả, cả Từ Tranh cũng chẳng có ở sảnh đường. Lão tức giận lắm bầm :

-Cuộc tử võ giữa những tay cao thủ như bữa nay, trong đời người phỏng được mấy lần ? Bọn thiếu niên thật là ngu dốt chỉ mãi mê tình ái, mai một nên vợ nên chồng hãy chuyện trò không chán hay sao ?

Lão có biết đâu con gái mình tuy đi nói chuyện tình ái thật mà lại không phải trò chuyện với chàng rể chưa cưới.

Bỗng một tiếng " choảng " vang lên.

Tia lửa bắn tung tóe. Song đao của Hồ Phỉ và Vương Kiếm Kiệt đụng nhau.

Tiếng " choảng " bật lên rồi, tiếp theo còn vang rền hồi lâu không dứt.

Nguyên Vương Kiếm Kiệt càng xoay chuyển càng mau lẹ, càng đánh càng lợi hại. Hồ Phỉ nhỏ tuổi kiến thức thiếu cận, không hiểu lộ số đao pháp của đối phương.

Sau gã né tránh không kịp, phải vung đao lên đỡ thành ra song đao đụng nhau. Vương Kiếm Kiệt mừng thầm nghĩ bụng :

-Thằng nhỏ này võ công tuy cao nhưng khí lực còn ít. Chỉ đánh mấy đao nữa là khí giới của gã phải tuột tay bay đi.

Hắn liền đánh rất rát, chém rất mạnh.

Hồ Phỉ lâm vào tình trạng phải thẳng thắn đỡ gạt. Sau năm sáu đao, cánh tay gã bị chấn động dần dần cảm thấy tê chồn.

Thành Tử Kim Đao của Thương Kiếm Minh rất trầm trọng. Hồ Phỉ ít sức sử đao không thuận lợi, bây giờ cảm thấy đuối sức.

Vương Kiếm Kiệt thân hình cao lớn. Đầu Hồ Phỉ chưa tới cổ hắn. Một người ở trên cao đánh xuống, một kẻ ngửa mặt tiếp chiêu. Thế cường nhược đã hiển nhiên.

Hồ Phỉ thấy mình không địch nổi, chợt động tâm cơ. Gã đưa đao lên gạt rồi nhảy ra ngoài vòng la lên :

-Hãy khoan !

Vương Kiếm Kiệt đã chẳng có thù oán gì với gã, lại thấy gã nhỏ tuổi mà đón đỡ được bấy nhiêu chiêu số, cũng nảy dạ mến tài liền đáp :

-Được rồi ! Người nhận thua là xong. Ta tha mạng cho người.

Hồ Phỉ cười hỏi :

-Ai chịu thua đâu ? Bất giác lão chỉ hơn ta con người cao lớn mà chiếm phần tiện nghi, chứ bản lĩnh chẳng có chi đáng kể. Lão hãy chờ một chút.

Gã nói rồi vác ghế dài đặt vào giữa sảnh đường. Gã tung mình nhảy lên ghế hô :

-Chúng ta lại đây tỷ đấu nữa.

Vương Kiếm Kiệt vừa tức mình lại vừa buồn cười hỏi :

-Cái đó có ăn thua gì ?

Hồ Phỉ đáp :

-Ta xin nói rõ trước là lão không được đụng vào cái ghế. Nếu đụng vào là lão thua đó.

oOo